ఫోన్ నెంబరు పన్నెండు!

ప్రతాప రవిశంకర్

పరాంకుశానికి మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా గదిగోడలు కనిపించాయి. గదిలో దీపం మసకగా వెలుగుతోంది.

లేచి కూర్చున్నాడు.

అటకమీద చప్పుడవుతోంది.

టకా....టకా....

"వెధవ ఎలుకలు" పెద్దగానే విసుగ్గా అన్నాడు పరాంకుశం.

ఆ ఎలుకలు చేస్తున్న చప్పుళ్ళకే అతనికి మెలకువ వచ్చింది.

చిన్నగా నోటితో శబ్దం చేశాడు. ఆ చప్పుళ్ళు వెంటనే ఆగిపోయాయి. రెండు నిమిషాలు గడిచాక మళ్ళీ మొదలయినాయి.

పరాంకుశానికి ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. అరిచినప్పుడు అవి చప్పుడు చెయ్యటం ఆపుతున్నాయి. తరు

వాత మళ్ళీ మొదలు పెడుతున్నాయి. ఆ చప్పుళ్ళకు నిద్రపట్టడంలేదు.

రోజూ ఇదే గొడవ.

పక్కనే పడుకున్న భార్యను చూశాడు పరాంకుశం. ఆమె హాయిగా నిద్రపోతోంది. గుండెల మీద పమిటలేదు. అసలు ఆమెకు జాకెట్టేలేదు.

నవ్వుకున్నాడు అతను. 'అదృష్టవంతురాలు. ఏ చప్పుళ్ళకీ నిద్రలేవదు' అనుకున్నాడు.

పైన ఎలుకలు చప్పుళ్ళు చేస్తూనే వున్నాయి.

అతనికేమీ తోచక భార్య మాలతిని నిద్రలేపాడు.

"ఎందుకు లేపారు?" అన్నది మాలతి లేచికూర్చుని.

"పైన ఎలుకలు గొడవ చేస్తున్నాయి. నాకు నిద్ర పట్టడంలేదు" అన్నాడతను.

"అయితే నా నిద్రకూడా పాడుచేసి నన్ను లేపటం యెందుకు?" అన్నదామె నవ్వుతూ.

"నువ్వు సుఖంగా నిద్రపోవటం చూడలేక పోయానులే. ఆ చప్పుళ్ళు ఆగిపోవడానికి ఏదయినా ఉపాయం చెప్పు" అన్నాడు.

"పైకి ఎక్కి ఎలుకల్ని పట్టండి" అన్నది నవ్వి.

"జోక్‌గా కాదు. నిజంగా చెప్పు" అన్నాడు.

"ఈ రాత్రికి యెలాగో పడుకోండి! తెల్లారి యెవరినయినా అటక ఎక్కించి పైనున్న ఆ చెత్తంతా తీసేయిద్దాం" అన్నది.

"నీ అయిడియా బాగానే వుంది. కాని దీన్ని తెల్లారినదాకా వాయిదా వెయ్యటానికి వీల్లేదు. ఇప్పుడే ఆ చెత్త అంతా తీసెయ్యాలి" అని లేచి నిలబడ్డాడు పరాంకుశం.

మాలతి అతని చెయ్యి పట్టుకుని "అర్ధరాత్రిపూట

ఏమిటీ పని. ఈ రాత్రికి ఎలాగో నిద్రపొండి. ఇప్పుడు అటకమీదకు ఎక్కొద్దు" అన్నది.

"ఎంతసేపు? గంటలో అంతా అయిపోతుంది. చూస్తూండు" అని ఆ గది తలుపులు తెరుచుకొని బయటకు వెళ్ళి నిముషం తర్వాత నిచ్చెనను లోపలకు తీసుకువచ్చి గోడకు వేశాడు.

"మీకీ ఆలోచన చెప్పటం పొరపాటయింది. బంగారంలాంటి నిద్ర చెడగొట్టారు" అన్నది మాలతి లైటువేసి.

"ఫర్వాలేదులే. పొద్దుట పాలు నేను పోయించుకుంటాను. నువ్వు ఒకగంట ఎక్కువసేపు పడుకో" అన్నాడు నిచ్చనమెట్లు ఎక్కుతూ.

"జాగ్రత్త.... పైన పురుగు పుట్రా వుంటాయేమో."

"పురుగు పుట్రా వుంటే మనకేం ప్రమాదంలేదు. ఈ ఎలుకలతోటే మనకు ప్రమాదం" అని నిచ్చెన చివరకు వెళ్ళి చప్పుడు చేశాడు నోటితో.

ఎలుకలు అటూయిటూ పరుగుదీశాయి.

"ఎద్దుల్లాగా ఉన్నాయి" అన్నాడు అటూయిటూ చూస్తూ.

"తొందరగా దించండి ఆ పెట్టెలు" అన్నది మాలతి పైకిచూస్తూ.

అతను ఇంకో మెట్టు యెక్కి అందుబాటులోనున్న ఓ చెక్కపెట్టెను ఇవతలకు లాగాడు. అది బాగా తేలికగా వుంది. దాన్ని ఒకచేత్తో పట్టుకుని "ఇదిగో.... దీన్ని అందుకో" అన్నాడు.

మాలతి మంచం మీదకు ఎక్కి ఆ పెట్టెను అందుకుని "దీంట్లో యేమీలేవు. అంతా దుమ్మూ, బూజు" అన్నది.

ఈలోపల పరాంకుశం ఇంకో పెట్టెను దగ్గరకు లాక్కు

న్నాడు. అది కొంచెం బరువుగా వుంది. దాన్నికూడా మాలతికి అందించాడు.

"ఇందులో ఖాళీ మందుసీసాలు ఉన్నాయి. రేపు పాతసీసాలు కొనేవాడొస్తే పిలవండి. ఈ సీసాలన్నీ అమ్మితే మీరు పడుతున్న శ్రమకు ప్రతిఫలం వుంటుంది" అన్నది మాలతి నవ్వి.

"నువ్వు అర్ధరాత్రిపూట జోకులెయ్యకు. నేను పాత సీసా లమ్ముకోవటానికి ఇవన్నీ దించుతున్నానా. ఇదిగో.. ఇదికూడా అందుకో" అన్నాడు ఇంకో పెట్టెను చేత్తో పట్టుకుని.

ఆమె దాన్నికూడా దించి "దీన్నిండా వుంది చెత్త. అన్నీ పాతకాయితాలు, పుస్తకాలు .... వీటినికూడా ఎందుకో ఇంత జాగ్రత్తగా అటకమీద దాచారు" అన్నది.

"నీలాగా పాతకాయితాల వాడికి అమ్ముకోటం ఆ మహా ఇల్లాలెవరికో తెలిసివుండదు....ఇదిగో! ఈ ఒక్క దాన్నే అందుకో....ఇదే లాస్టు" అన్నాడు పరాంకుశం.

అందుకుంది మాలతి. ఆ చెక్కపెట్టె బాగానే తేలికగా వుంది. దానిలో ఏవో బట్టలున్నాయి.

"పాతబట్టల్ని కూడా పైన పారెయ్యడం ఎందుకో" అని ఆ బట్టల్ని పైకతీసింది మాలతి.

వెంటనే అందులోనించి ఏదో కిందపడి ఖంగుమని మోగింది.

"ఏమిటది?" అన్నాడు పరాంకుశం నిచ్చెన దిగి.

"ఏమో మంచం కిందకు వెళ్ళింది" అని ఒంగిచూసి ఆశ్చర్యంతో చిన్నగా అరిచింది.

"ఏమిటి?" అంటూ అతనుకూడా ఒంగిచూసి "మై

గాడ్....రివాల్వర్" అన్నాడు.

మాలతి అతనికేసి భయంగా చూసింది.

"రియల్లీ వండర్. ఆ పాతబట్టల పెట్టెలో రివాల్వర్ ఉండడం ఏమిటి? అసలు ఈ బట్టలు యెవరివో. కొంప దీసి ఇవి ఏదయినా హత్యకు సంబంధించినవేమో!" అన్నాడు.

ప్యాంటు, ఫుల్ షర్టు, బనీను....ప్యాంటుకు, షర్టుకు అక్కడక్కడ నెత్తురు మరకలు కనిపించాయి. "ఇదిగో చూడు ఇవి నెత్తురు మరకలు" అన్నాడు అతను చిన్నగా.

"అవును" అన్నది వాటిని చూసి.

తర్వాత "ఈ బట్టలు ఖూనీ చేసిన వాడివి అయుంటాయి" అన్నది.

"తప్పకుండా ఖూనీ చేసినవాడివే. అయితే ఖూనీ చేసింది ఎవరు? ఎవర్ని ఖూనీ చేశారు?" అన్నాడు ఆలోచిస్తూ.

"నన్నడుగుతారేం. నాకు అసలే భయంగా వుంది" అన్నది మాలతి బెదురుతున్న కళ్ళతో.

"భయపడకు. నిజానికి నా కూడా భయంగానే వుంది. ఈ బట్టల్ని, ఈ రివాల్వర్ని ఎవరయినా చూడటము జరిగిందంటే నేనే ఎవర్నో హత్యచేసి వీటిని దాచి పెట్టానని అంటారు" అన్నాడు.

"అందుకని ఒకపని చేద్దాం. వీటిని ఇలాగే పైన పారేద్దాం" అన్నది.

"నీ ప్లాను బాగానే వుంది. కాని చిన్న లోపముంది. వీటిని ఇలా దాచిపెట్టడం వల్ల అసలు హంతకుడు బయట

ప్రపంచంలో హాయిగా తిరుగుతూ వుంటాడు. వాడు మరి కొన్ని హత్యలు చేసే అవకాశం వుంది. మనం హంతకుడ్ని అలా వదిలెయ్యకూడదు. కాబట్టి వీటిని పోలీసులకు అప్పగించాలి" అన్నాడు మంచంమీద కూర్చుని.

"అలా చేస్తే ఈ కేసు మన నెత్తికి చుట్టుకుంటుందేమో. అసలే పోలీసులు అనుమానస్తులు. వాళ్ళు సులభంగా కేసు ముగించే ఉపాయం చూస్తారు. ఈ హత్యను మనమే చేశామని చివరికి మనల్నే ఇరుకున పెడతారేమో" అన్నది మాలతి కంగారుగా.

"శాంతించు మాలా.... నాకో ఆలోచన వచ్చింది. మనం ఈ బట్టల్ని రివాల్వర్‌ని ఈ నగరంలోనే వున్న ప్రముఖ డిటెక్టివ్ జగదీష్ దగ్గరకు తీసుకెళదాం. జరిగినదంతా ఆయనతో చెబుదాం. తర్వాత ఆయన చెప్పిన ప్రకారం చేద్దాం" అన్నాడు గబుక్కున.

"ప్రయివేటు డిటెక్టివా? ఆయనకు మనం ఫీజు ఇచ్చుకోవద్దూ?" అన్నది మాలతి.

"అవసరం లేదు. ఎందుకంటే ఇది మనకు సంబంధించిన కేసు కాదు. అంతేకాదు హంతకుల్ని పట్టుకోవడం అతని లక్ష్యం. ఇంతకుముందు అతను ఫీజు తీసుకోకుండా ఎన్నో కేసులని పరిశోధించాడు. కాబట్టి ఇప్పుడే మనం జగదీష్ దగ్గరకు వెళదాం" అన్నాడు పరాంకుశం.

"ఇప్పుడా? ఈ అర్ధరాత్రివేళా? మీకేమయినా మతిపోయిందా?" అన్నది.

"సరే.... తెల్లవారిన తర్వాత వెళదాం. ఇక మనం పడుకుందాం" అన్నాడు.

"ఇక నాకు నిద్రపట్టి చావదు. గుండెల్లో భయంగా వుంది. ఇంక నిద్ర ఎలా వస్తుంది. తెల్లవార్లూ యిలా

మెలకువతో ఉండాల్సిందే" అన్నది దిగులుగా.

పరాంకుశం మాట్లాడలేదు. కర్చీఫ్‌తో జాగ్రత్తగా మంచంకింద నుంచి రివాల్వర్‌ని తీసి ఆ చెక్కపెట్టెలో పడేశాడు.

"ఎందుకు కర్చీఫ్‌తో పట్టుకున్నారు?" అన్నది.

"దీనిమీద హంతకుడి వేలిముద్రలు వుండొచ్చు. వాటి మీద నా వేలిముద్రలు పడకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను" అన్నాడు గర్వంగా.

"ఇవన్నీ మీకెలా తెలుసు?" అన్నది మాలతి ఆశ్చర్యంగా.

"నేను అపరాధ పరిశోధన చదువుతాను. అది చదివితే ఇలాంటి విషయాలన్నీ తెలుస్తాయి" అన్నాడతను.

తర్వాత ఆ బట్టల్ని పైకెత్తి ప్యాంటు, షర్టుజేబులో చెయ్యిపెట్టి వెతికాడు. ప్యాంటు వెనుక జేబులో చిన్న కాయితం దొరికింది. దానిమీద 'ఫోన్ నెంబరు పన్నెండు' అని ఎర్రటి అక్షరాలు కనిపించాయి.

"హంతకుడు తప్పకుండా దొరుకుతాడు" అన్నాడు పరాంకుశం సంతోషంగా.

"ఎలా?" అన్నది మాలతి.

"డిటెక్టివ్ పరిశోధన ముందుకు సాగటానికి తగిన క్లూ దొరికింది. ఫోన్ నెంబరు పన్నెండు" అన్నాడు పరాంకుశం ఆ కాయితాన్ని ప్యాంటుజేబులో వుంచుతూ.

మాలతి చిన్నగా నిట్టూర్పు విడిచి పరాంకుశం వైపు చిత్రంగా చూసింది.

2

'డిటెక్టివ్ డైజెస్టు' ఇంగ్లీషు మంత్లీ మేగజైన్ చూస్తున్నాను. గభాలున ఓ మనిషి డోర్ నెట్టుకుని

లోపలకు వచ్చి "నమస్కారం సార్. నా పేరు పరాంకుశం" అన్నాడు.

"రండి కూర్చోండి" అన్నాను.

"ఒక్క నిముషం" అని అతను బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత అతను ఓ చెక్కపెట్టెతో లోపలకు వచ్చాడు. దానికేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాను. అతని పక్కనే ఓ అందమైన యువతి వుంది. అతని భార్య.

చెక్కపెట్టెను కుర్చీ పక్కనే వుంచి "ఈమె నా భార్య మాలతి" అన్నాడు.

మాలతి నాకు నమస్కారం చేసింది తడబడుతూ.

"ఇద్దరూ కూర్చోండి" అన్నాను సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

ఆమె సిగ్గుపడుతూ కూర్చున్నది. ఆమె చూపులు సూటిగా నా మీదకే ఉన్నాయి. అయినా ఆ మొహంలో కంగారు, కొంచెం భయం కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

"నేను బి.హెచ్.ఇ.యల్.లో పనిచేస్తున్నాను. కాపురం రామ్‌నగర్‌లో. ఈ మధ్యనే—అంటే నెలక్రితం మేము విద్యానగర్ నించి ప్రస్తుతం వుంటున్న ఇంట్లోకి మారాము. ఇల్లు బాగానే వుంది. కాని రాత్రే...." అని ఆగిపోయాడు.

"ఆ.... రాత్రి ఏం జరిగింది?" కుతూహలంగా ముందుకు వంగి అడిగాను.

"చెప్పండి" అన్నది మాలతి.

"ఎలుకల గొడవ పడలేక అర్ధరాత్రి అటకమీదకు ఎక్కి ఈ చెక్కపెట్టెను దించితే అందులో యివి దొరికాయి" అంటూ ఆ పెట్టెను టేబిల్ మీద ఉంచి

అందులోనించి నెత్తురు బట్టలు—రివాల్వర్ తీసి చూపించాడు.

వాటికేసి పరీక్షగా చూశాను. అందులో ఎటువంటి సందేహంలేదు. అవి తప్పకుండా హంతకుడి బట్టలు-అతని రివాల్వర్-హత్యాయుధం....

"జరిగింది వివరంగా చెప్పండి" అన్నాను అతనితో.

"చెబుతాను" అని అతను మధ్య మధ్యలో భార్యకేసి చూస్తూ జరిగినదంతా చెప్పేశాడు.

కొంచెంసేపు నేను మాట్లాడలేకపోయాను.

ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాను.

ఒకరకంగా ఆలోచిస్తే హంతకుడు తెలివితక్కువవాడుగా కనిపిస్తున్నాడు. లేకపోతే శవాన్ని దాచి ఉంచిన చోటునే ఈ బట్టల్ని, హత్యాయుధాన్ని దాచి వుంచవచ్చు. కాని అలా జరగలేదు. కాబట్టి అతని బాధ్యత హత్య చెయ్యటం వరకే. శవాన్ని మాయం చెయ్యటం మరొకరి పని అయివుంటుంది.

"చెప్పండి జగదీష్‌గారూ. ఇప్పుడు మమ్మల్ని ఏం చెయ్యమంటారు? ఈ బట్టల్ని, రివాల్వర్‌నీ పోలీసులకు అప్పగించమంటారా?" అని అడిగాడు పరాంకుశం.

"అప్పగించక తప్పదు. ఇది పోలీసులు పరిశోధించాల్సిన కేసు. నేరస్తులను పట్టుకోవటం చట్టపరంగా పోలీసు శాఖ బాధ్యత. ప్రయివేటు డిటెక్టివ్‌లు వ్యక్తుల తరఫున పనిచేస్తారు. అంతమాత్రాన ఇలాంటి హత్య కేసులలో పోలీసుల ప్రమేయం లేకుండా ఏదీ జరగటానికి వీల్లేదు. అందుకని ఈ బట్టలను—రివాల్వర్‌ని పోలీసులకు అప్పగించి మీరు రిపోర్టు యివ్వక తప్పదు" అన్నాను.

"ఈ విషయం గురించి మాలతి భయపడుతోంది"

అన్నాడు పరంకుశం భార్యను చూపించి.

"ఎందుకు?"

"పోలీసులు మమ్మల్నే అనుమానిస్తే?"

నవ్వొచ్చింది. నిజమే. పోలీసుల గురించి పబ్లిక్‌లో ఇటువంటి భయమే ఎక్కువ ఉంది. అందుకే ఏదయినా జరుగుతున్నప్పుడు చూసినా పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళి తెలియజేయరు.

"మీరు అలా భయపడాల్సిన అవసరంలేదు. పోలీసులు మిమ్మల్ని అనుమానించరు. అలా అనుమానించకుండా నేను చూస్తాను. మీరు పోలీసులకు రిపోర్టు యివ్వటం ద్వారా వాళ్ళకు సహాకరిస్తున్నారు.

ఒక హంతకుడిని చట్టానికి పట్టిస్తున్నారు. ఇంకో విషయం ఈ హత్యకేసును నేను కూడా పరిశోధిస్తాను. హంతకుడిని పట్టుకుంటాను" అన్నాను.

"థాంక్స్ జగదీష్‌గారూ. మీరు తప్పకుండా యీ హత్యకేసును పరిశోధించటానికి ఒప్పుకుంటారనే ధైర్యంతోనే మీ దగ్గరకు వచ్చాము. లేకపోతే ఈ పెట్టెను మళ్ళీ అటకమీద పడేసి ఇల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయే వాళ్ళం" పరాంకుశం.

నవ్వి "న్యాయంగా ఎవరయినా అలాగే చేస్తారు. అందుకే హంతకుడు అంత ధైర్యంగా తన బట్టలను— రివాల్వర్‌ని ఇందులో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. ఇంకో విషయం మీరు అటకమీదనించి దించిన మిగిలిన మూడు పెట్టెలూ అలాగే వున్నాయా?" అని అడిగాను.

"ఉన్నాయండీ. ఎందుకయినా మంచిదని వాటిని పారెయ్యాలేదు" అన్నది మాలతి.

"గుడ్. వాటిని జాగ్రత్తగా ఉంచండి. నేను వాటిని

చూడాలి" అన్నాను.

ఉన్నట్టుండి పరాంకుశం "మరచిపోయాను" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"ఈ ప్యాంబు జేబులో ఓ చిన్న కాయితం వుంది" అని ఆ నెత్తురు ఎరకల ప్యాంటు జేబులోనించి ఓ కాయితాన్ని తీసి నా చేతికిచ్చాడు.

దానిమీద 'ఫోన్ నెంబర్ పన్నెండు' అని ఎర్రటి అక్షరాలు వున్నాయి.

"థాంక్స్ పరాంకుశంగారూ. హంతకుడిని పట్టుకోవటానికి ఈ మాత్రం క్లూ చాలు. దీని ఆధారంతో, అతను ఎక్కడ దాక్కున్నా పట్టుకోవచ్చు" అన్నాను గట్టిగా.

ఆ మాటలతో పరాంకుశం గర్వంగా భార్యకేసి చూశాడు.

"మీ ఎడ్రసు ఇవ్వండి" అన్నాను.

పెన్ని-చిన్న డైరీని అతని కిచ్చాను. దాన్లో అతను తన ఎడ్రసు రాశాడు.

"ఇక మేము పోలీసు స్టేషన్ కు వెళతాము" అన్నాడు పరాంకుశం.

"ఒక్క నిమిషం ఆగండి" అని ఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి డయల్ చేశాను.

అవతలి వైపు నించి ఇన్ స్పెక్టర్ ప్రదీప్ గొంతు వినిపించింది.

"హలో ప్రదీప్. నేను జగదీష్ ను" అన్నాను.

"నువ్వా. ఏమిటీ ఇంత పొద్దుటే ఫోన్ చేశావ్? ఏదయినా విశేషం వుందా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"అవును. ఎక్కడో ఎప్పుడో హత్య జరిగింది. ఇప్పుడు ఒక యింట్లో అటకమీద హంతకుడి నెత్తురు బట్టలు—

ఓ రివాల్వర్ —ఫోన్ నెంబర్ పన్నెండు అనే ఓ చిన్న కాయితం దొరికాయి. ఈ బట్టలు దొరికిన ఇంట్లో ప్రస్తుతం పరాంకుశం అనే అతను భార్యతో అద్దెకు వుంటున్నాడు. ఇప్పుడు వారిద్దరూ నా దగ్గరే వున్నారు. నీ దగ్గరకు పంపిస్తున్నాను. వాళ్ళ దగ్గర రిపోర్టు తీసుకో. తర్వాత నిన్ను కలుస్తాను" అన్నాను.

"అలాగే. స్టేషన్లోనే వుంటాను. వెంటనే పంపించు. కేసుల్లేక చాలా బోర్ కొడుతోంది. అందులో హత్య కేసు తగిలి చాలా రోజులయ్యింది" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఫోన్ పెట్టేశాను.

"ఇక మీరు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు పరాంకుశంతో.

"థాంక్స్ జగదీష్‌గారూ. వెళ్ళొస్తాం" అని నమస్కారంచేసి ఆ చెక్కపెట్టె తీసుకుని బయటకు వెళ్ళి పోయాడు పరాంకుశం. అతని వెనుకే నడిచింది మాలతి.

కుర్చీలో వెనక్కి వాలాను సిగరెట్టు వెలిగించి.

3

"ఇన్‌స్పెక్టర్ గారు వున్నారా?" పోలీస్ స్టేషన్ బయట నిలబడివున్న కానిస్టేబుల్‌ని అడిగిందా యువతి.

ఆమె ఎర్రగా వుంది—పొడుగ్గా ఉంది. పొడుగాటి వాలుజడ. వాయిలు చీర కట్టుకుంది. నుదుటిమీద పెద్ద ఎర్రటి తిలకంబొట్టు చదువుకున్నదానిలా వుంది.

"ఎందుకు" అడిగాడు కానిస్టేబుల్.

"పనుంది. ఆయనతో మాట్లాడాలి."

"లోపలకు వెళ్ళండి" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళి ఏదో రాసుకుంటున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్‌కు నమస్కారం చేసింది.

"కూర్చోండి" అన్నాడతను.

అతని ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నది.

"నా పేరు శివలీల" అన్నది.

"చెప్పండి" అన్నాడు కుతూహలంగా.

"నాకు ఓ అక్కయ్య ఉంది. ఆమె ఆరునెల్ల క్రితం ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోయింది. ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయిందో మా కెవ్వరికీ తెలీదు. రెండు నెలల క్రితం అక్కయ్య ఈ వూళ్ళో కనిపించిందని ఇక్కడే వుంటున్న నా స్నేహితు రాలు ఓ ఉత్తరం రాసింది. ఇక్కడకు వచ్చాను. ఇక్కడకు వచ్చిన వారం రోజుల తర్వాత అక్కయ్య ఓ రోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలప్పుడు కోఠీసెంటర్లో ఓ షాపు ముందు మోటారు సైకిలు పక్కన నిలబడి కనిపించింది. నన్ను చూడగానే కలవరపడింది. నేనే పలకరించాను. ఇంట్లోనించి ఎందుకు వచ్చేశావని అడిగాను. చెప్పలేదు. మేమిద్దరం మాట్లాడుతూ ఉండగా షాపులోనించి ఒకతను బయటకు వచ్చాడు. అతను సన్నగా-పొడుగ్గా ఉన్నాడు. నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. నేను కూడా మా అక్కలాగే ఉంటాను.

"ఎవరీ అమ్మాయి నీ చెల్లెలా?" అని అడిగాను.

అవునని తల వూపింది.

"అచ్చం నీలాగే ఉంది" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

అక్కయ్య మాట్లాడలేదు.

"మన ఇంటికి తీసుకెళ్దామా?" అని అడిగాడు అక్కయ్యను.

"వద్దు. ముందు మనం ఇక్కడినించి వెళ్ళిపోదాం" అన్నది.

"నీతో మాట్లాడాలి అక్కయ్యా. అమ్మ నీ కోసం

ఏడుస్తోంది" అన్నాను.

అది వినిపించుకోలేదు. అతన్ని మోటారుసైకిల్ని స్టార్టు చెయ్యమని తొందర చేసింది. అతను స్టార్టు చేశాడు అయిష్టంగానే. అతను ఎక్కగానే తను కూడా ఎక్కి "ఇంటికెళ్ళిపో" అన్నది. ఆ మోటార్ సైకిల్ వెళ్ళిపోయింది. అంతే—

అప్పటినించి ఇప్పటివరకు అక్కయ్య మళ్ళీ నాకు కనిపించలేదు. నాకెందుకో అనుమానంగా వుంది. అక్కయ్య ఏమయ్యిందో తెలీదు. అందుకే మీ దగ్గరకు వచ్చాను. దయచేసి నా అక్కయ్య గురించి ఆరా తియ్యండి. అది ఎక్కడ వున్నదో తెలుసుకోండి. ఎక్కడున్నా అది క్షేమంగా ఉంటే చాలు" అన్నది శివలీల ప్రాధేయ పడుతున్నట్టు.

తల వూపాడు ఇన్స్పెక్టర్ ప్రదీప్.

తర్వాత "మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలడుగుతాను. వివరంగా జవాబులు చెప్పండి" అన్నాడు.

"అడగండి. కంగారులో సరిగా చెప్పడం కుదరలేదు" అన్నది శివలీల.

"మీదే వూరు?"

"కాంజీ పేట."

"తల్లి తండ్రీ అక్కడే ఉంటున్నారా?"

"మా నాన్న లేడు. పదేళ్ళ క్రితమే పోయాడు. అమ్మ మేమిద్దరమే అక్కడ వుండేది. అక్కయ్య- నేనే. తమ్ముళ్లు, చెల్లెళ్ళు లేరు."

"మీ అక్కయ్య ఎంతవరకు చదువుకుంది?"

"బియ్యే పాసయింది."

"మీ వూళ్ళో ఏదయినా ఉద్యోగం చేసేదా?"

"అవును. ఒక కాన్వెంట్‌లో టీచర్‌గా పనిచేసేది. ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోయేముందు వరకు పనిచేస్తూనే ఉంది."

"మీ అక్కయ్య పేరు చెప్పలేదు మీరు."

"సారీ. మనోరమ."

"మనోరమ ఒంటరిగానే ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయిందా?"

"అంటే."

"ఇలా అడుగుతున్నందుకు అపార్థం చేసుకోవద్దు. ఒక వేళ మీ అక్కయ్య యెవర్నయినా ప్రేమించి వుంటే అతనితో కలిసి ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోయిందేమోనని."

"మా అక్కయ్య మా వూళ్ళో ఎవర్నీ ప్రేమించ లేదు. ఆ విషయం నాకు బాగా తెలుసు. అది ఒంటరి గానే వెళ్ళిపోయింది."

"వెళ్ళిపోయేముందు ఆమె ప్రవర్తన ఎలా ఉంది?"

"మీ ప్రశ్న నాకర్థం కాలేదు" అన్నది శివలీల.

"ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోవటానికి రెండు మూడు రోజుల ముందు మీ అక్కయ్య విచారంగా గానీ, బాగా సంతో షంగా గానీ ఉందా?"

"అవును. అసలు విషయం చెప్పటం మరిచిపోయాను. అక్కయ్య యింట్లోనించి వెళ్ళిపోవటానికి రెండు రోజుల ముందు అక్కయ్య పేరున ఓ కవరు వచ్చింది. ఎక్కడి నించి అని అడిగాను. ముందు అది చెప్పలేదు. తర్వాత తనతో చదివిన ఓ అమ్మాయి విజయవాడనించి రాసిందని చెప్పింది. చింపేసిన కవరును అది కిటికీలోనించి బయట పడేసింది.

నాకు అనుమానం వచ్చింది. సాధారణంగా ఏదయినా ఉత్తరం వస్తే అది చదివిన తర్వాత ఆ ఉత్తరాన్ని చదవ టానికి నాకు ఇస్తుంది. కాని ఆ రోజు వచ్చిన ఉత్తరాన్ని

అది నాకు ఇవ్వలేదు. అందుకే బయటకి వెళ్ళి పారేసిన కవరును తీసుకొని చూశాను. దానిమీద హైద్రాబాదు పోస్టల్ ముద్ర ఉంది. అక్కయ్య నాకు అబద్ధం చెప్పిందని గ్రహించాను. అయినా దాన్ని అడగదల్చుకోలేదు. మనసులోనే బాధపడ్డాను. ఆ తర్వాత రెండు రోజులకే అక్కయ్య ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోయింది.''

ప్రదీప్ నిమిషంసేపు మాట్లాడలేదు. తర్వాత "మీ అక్కయ్య ప్రవర్తన ఎటువంటిది?'' అనడిగాడు.

"నాకు తెలిసినంతవరకు చాలా మంచిది. కాని అది ఇంట్లోనించి వెళ్ళిపోవటమే నాకు అనుమానాన్ని కలిగిస్తోంది. హైద్రాబాద్ నించి ఆ ఉత్తరం వచ్చిన తర్వాతనే అది ఇల్లువదిలి వెళ్ళిపోయింది. బహుశా ఏ మగవాడో దానికి ఉత్తరం రాసి వుండాలి'' అన్నదామె మొహానికి పట్టిన చెమటను పమిటతో తుడుచుకొంటూ.

"ఆ ఉత్తరం ఓ మగవాడి దగ్గర్నించే వచ్చిందని ఎలా చెప్పగలవు?'' అడిగాడు ప్రదీప్ సిగరెట్టు ముట్టించబోతూ.

"అలా కాకుండా ఉంటే అక్కయ్య నాకు ఆ ఉత్తరాన్ని చూపించేది.''

"చెప్పలేము. ఆ ఉత్తరాన్ని రాసివుండవచ్చు. ఇప్పుడు మీ దగ్గర ఆ ఖాళీ కవరు ఉన్నదా?''

"ఉంది. ఎందుకయినా పనికొస్తుందని తీసుకొచ్చాను'' అని శివలీల హ్యాండుబ్యాగ్ లో నించి ఓ ఎరుపురంగు కవర్ని బయటకి తీసి ఇన్ స్పెక్టర్ కి ఇచ్చింది.

ఆ కవరుమీద మనోరమ పేరు, ఎడ్రసు ఇంగ్లీషులో గుండ్రటి అక్షరాలతో రాసి వుంది.

"ఈ దస్తూరి మగవాళ్ళది కాదు'' అన్నాడు ఇన్

స్పెక్టర్ వెంటనే.

"కాదా!?" అన్నది శివలీల ఆశ్చర్యంగా.

"కాదు. ఈ దస్తూరి ఓ అమ్మాయిది."

"అయితే ఈ దస్తూరి తప్పకుండా రత్నకుమారిదే అయివుండాలి" అన్నది శివలీల.

"రత్నకుమారి ఎవరు?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రత్నకుమారి అక్కయ్య క్లాసుమేటు. నాకు అంతగా పరిచయం లేదు. ఇప్పుడు యిక్కడే యెక్కడో ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తోంది స్టెనోగా. ఇంతకుముందు ఏవో పరీక్షలు రాయటానికి అక్కయ్య ఈ వూరు వచ్చినప్పుడు రత్నకుమారి రూములోనే వున్నది. ఈ వూళ్లో అక్కయ్యకు బాగా తెలిసింది ఒక్క రత్నకుమారే" అన్నది.

"మీరు రత్నకుమారిని కలుసుకోలేదా?"

"ఆమె గదికి వెళ్ళాను. కాని అప్పటికి నెలరోజుల క్రితమే ఆమె ఆ గది ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయిందిట. ఎక్కడికి వెళ్ళిందో ఎవ్వరూ చెప్పలేకపోయారు. ఆమె ఎక్కడ పని చేస్తున్నదో వాళ్ళకు తెలీదు."

ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్ ఏదో అడగబోయాడు. ఇంతలోనే ఫోన్ మోగింది.

రిసీవర్ ఎత్తి "ప్రదీప్ హియర్" అన్నాడు.

అటు ప్రక్క డిటెక్టివ్ జగదీష్ మాట్లాడాడు.

"జగదీష్! వెంటనే బయల్దేరి రా. మరో కేసు వచ్చింది. మనోరమ అనే అమ్మాయి కాజీపేటనుంచి ఇక్కడకువచ్చి మాయమయ్యింది. ఆమె గురించి ఆమె చెల్లెలు వచ్చింది. ఇప్పుడు ఇక్కడే వున్నది. నువ్వుకూడా

వస్తే బాగుంటుంది” అన్నాడు.

“ఓ. కే. ఇప్పుడే బయల్దేరుతున్నాను” వినిపించింది ఫోన్‌లో.

ఫోన్ పెట్టేశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

“ఎవరికి నా విషయం చెప్పారు?” అని అడిగింది శివలీల.

“డిటెక్టివ్ జగదీష్‌కి. అతను నా క్లాసుమేట్. ఏ కేసునయినా అతను సులభంగా పరిశోధిస్తాడు. అతను ఇప్పుడు ఇక్కడకు వస్తున్నాడు. ఇద్దరం త్వరలోనే మీ అక్కయ్య జాడ తెలుసుకుంటాం. మీ అక్కయ్య ఫోటో ఒకటి వుందా?” అనడిగాడు.

“ఉన్నది” అంటూ శివలీల హ్యాండుబాగ్‌లోనించి పాస్‌పోర్టుసైజు ఫోటోతీసి ఇచ్చింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆ ఫోటోని తదేకంగాచూసి “నిజమే. మీరు చెప్పకపోతే ఈ ఫోటోలో వున్నది మీరేనని అనుకునే వాడిని. ఇద్దరూ ఒకేలా వున్నారు” అన్నాడు.

మాట్లాడలేదు శివలీల. ఆమె మొహం విషాదంగా మారింది.

ఇంతలో స్టేషన్ బయిట స్కూటరాగిన చప్పుడు వినిపించింది.

4

ఆ ఇంటిముందు రోడ్డుపక్కగా స్కూటరాపి దిగాను. గేటుమూసి వుంది. అక్కడ ఎవ్వరూ కనిపించలేదు.

ఆ రోడ్డులో అంతగా జనసంచారం లేదు. రోడ్డు మూలమీద చిన్న బడ్డీకొట్టు వున్నది.

గేటు నెట్టాను. తెరుచుకొంది కిర్రుమన్న చప్పుడుతో. ఒక్క నిమిషం అక్కడే నిలబడి ఆ మేడను పరిశీలనగా

చూశాను.

బాగా పాత మేడ అది. ముందు రకరకాల పూల మొక్కలు వున్నాయి. పూల మొక్కల మధ్యనుంచి దారి. ఓ వైపు గ్యారేజ్.

కిటికీ తలుపులు తెరిచే వున్నాయి. అయినా లోపల ఏమీ కనిపించటంలేదు. చీకటిగా వున్నట్టుంది.

ముందుకు నడిచాను.

తలుపులు మూసి వున్నాయి.

కాలింగ్ బెల్ కనిపించింది. నొక్కాను. లోపల యెక్కడో మోగిన చప్పుడు వినిపించింది.

రెండు నిముషాల తర్వాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఎదురుగా ముప్ఫయ్యేళ్ళ స్త్రీ నిలబడి వున్నది.

"ఎవరు కావాలి?" అడిగిందామె చిన్నగా.

నేను వెంటనే చెప్పలేను.

మళ్ళీ అడిగిందామె.

"రాజారావుగారు కావాలి."

"ఆయన వూళ్ళోలేరు. రెండ్రోజుల క్రితం మద్రాసు వెళ్ళారు."

"ఎప్పుడు వస్తారు?"

"ఏమో తెలియదు. రాబోయేముందు ఫోన్ చేసి చెబుతారు."

"మద్రాసులో ఆయన ఎక్కడుంటారో చెప్ప గలరా?"

"చెప్పలేను. ఆయన వ్యాపారంమీద వెళ్ళిన మనిషి. ఎక్కడయినా వుండొచ్చు."

"ఆయనతో నేను చాలా ముఖ్యమయిన విషయాలు మాట్లాడాలి" అన్నాను రహస్యంగా అన్నట్టు.

"ఆ విషయాలేవో నాకు చెప్పండి. ఆయన ఫోన్ చేసి నప్పుడు నేను చెబుతాను" అన్నదామె అలాగే నిలబడి.

నేను చిన్నగా నవ్వాను.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?" అన్నది.

"ఇంటికి వచ్చిన మనిషిని ఇలా నిలబెట్టి మాట్లాడడం మర్యాద కాదని."

ఆమె మొహం సీరియస్‌గా అయింది. తర్వాత "మీరెవరో నాకు తెలీదు. మీరు క్రొత్తమనిషి. ఆయన ఇంట్లో లేనప్పుడు కూర్చోపెట్టి మాట్లాడలేను" అన్నది.

"మీ ఇంటికి అంతా పాతిమనుషులే రావాలంటారా?" అన్నాను మళ్ళీ నవ్వుతూ.

"ముందు ఆ విషయాలేవో చెప్పండి. నాకు ఆరోగ్యం సరిగ్గాలేదు" అన్నది.

"వద్దులెండి. చాలా రహస్యమయిన విషయాలు. ఆయనతోనే చెప్పాలి. మళ్ళీ వస్తాను" అన్నాను వెనక్కు తిరుగుతూ.

"మీ పేరు?" అడిగిందామె.

"నా పేరు కూడా ఆయనతోనే చెబుతాను. అది కూడా రహస్యమే" అన్నాను నవ్వి.

ఆమె వెంటనే తలుపులను మూసింది.

నవ్వుకుంటూ బయటకువచ్చి స్కూటరు స్టార్టుచేశాను.

ఆమె అబద్ధం చెప్పిందని నాకు తెలుసు. రాజారావు ఇంట్లోనే వుండివుంటాడు. ఆమె నాతో మాట్లాడుతున్న ప్పుడు పక్కనున్న గది కిటికీ పక్కనే ఎవరోమనిషి నిల బడినట్టు నాకు అస్పష్టంగా కనిపించింది. బహుశ ఆ మనిషి రాజారావు అయివుండవచ్చు. లేకపోతే రాజా రావు నిజంగా మద్రాసు వెళ్ళినట్లయితే ఆ మనిషి ఆమె

రహస్య ప్రియుడయి వుండాలి.

స్కూటర్ని ఆ పెద్ద కార్నర్‌లో వున్న బడ్డీకొట్టు ముందు ఆపాను. దిగి కొట్టుదగ్గరకి నడచి ఐదురూపాయల నోటు అతనికి ఇస్తూ "ఒక పనామా ఫిల్టర్ ప్యాకెట్" అన్నాను.

అతను ఇస్తున్నప్పుడు "ఆ మేడలో వుండే రాజారావు తెలుసా?" అని అడిగాను.

"తెలీదు సార్!" అన్నాడతను.

"తెలీదా? ఆయన ఎన్నేళ్ళనుంచో ఆ మేడలో వుంటున్నాడు. ఆ మేడ ఆయన సొంతమే" అన్నాను.

"ఏమో. నేను ఇక్కడ ఈ బడ్డీ పెట్టి కొద్దిరోజులే అయింది" అన్నాడు.

నిరుత్సాహమనిపించింది.

పరిశోధన ముందుకు సాగటం లేదు. ఈ రాజారావు యెవరో కాదు. ఫోన్ నెంబరు పన్నెండు యజమాని. రాజారావు ఫోన్ నెంబరే పన్నెండు. అక్కడినుంచే నా పరిశోధన మొదలుపెడదా మనుకున్నాను. కాని యిలా జరిగింది.

అందుకే స్కూటర్ని రామ్‌నగర్ వైపుకు పోనిచ్చాను.

నేను వెళ్ళేసరికి పరాంకుశం ఇంట్లో లేదు. ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. మాలతి ఇంట్లోనే వుంది!

నన్ను చూడగానే "రండి" అంటూ నవ్వుతూ లోపలకు ఆహ్వానించింది.

కూర్చున్నాను.

"ఎంతవరకు వచ్చింది మీ పరిశోధన?" అనడిగింది కాఫీ తెచ్చి యిస్తూ.

"ఇవాళే మొదలుపెట్టాను. ఈ పక్క ఇంట్లో ఎవరు

వుంటున్నారో మీకు తెలుసా?" అనడిగాను.

"ఎవరో కాలేజీ లెక్చరరు. ఆయన భార్య-పిల్లలు."

"మీరు మీ యింట్లో అటకమీద ఓ హంతకుడి బట్టలు, రివాల్వర్ దొరికినట్టుగా ఎవరికయినా చెప్పారా?" అడిగాను కాఫీ తాగుతూ.

"ఎవ్వరికీ చెప్పలేదండీ. ఆయన చెప్పవద్దని చెప్పారు" అన్నది.

"గుడ్!" అన్నాను లేచినిలబడి.

"మళ్ళీ వస్తాను. ఇంతకుముందు ఈ ఇంట్లోవున్న మనుషులను గురించి ఎంక్వాయిరీ చెయ్యాలి" అని బయటకు వచ్చాను.

స్కూటర్ని అక్కడే వుంచాను.

పక్కనే। వున్న లెక్కరర్ ఇంట్లోకి వెళ్ళాను. ఆయన కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడుట.

"ఎందుకు?" అనడిగింది ఆయన భార్య.

"ఆయనే అవసరంలేదు. మీరయినా చెప్పొచ్చు. నెలరోజుల క్రితం ఈ పక్కయింట్లో ఎవరున్నారో చెబుతారా?" అనడిగాను.

ఆమె వెంటనే మాట్లాడలేదు. తర్వాత ఏదో చెప్పబోయేంతలో "ఎవరి గురించి? ఈ పక్కయింట్లో వున్న మొగుడూ పెళ్ళాం గురుంచా?" అని అడిగింది ఆమె కూతురు. ఆ అమ్మాయికి పదిహేనేళ్ళు వున్నాయి.

"అవును" అన్నాను.

"మాకు తేలీదండీ. మేము యెవరిగురించీ పట్టించుకునే వాళ్ళంకాదు. దానికూడా ఏమీ తెలీదు. అది చెబుతున్నది ఈ పక్కయింట్లో వుండి వెళ్ళిపోయిన వాళ్ళ గురించి" అన్నదామె గబుక్కున.

ఆమె అబద్ధం చెప్పిందని ఆమె మొహమే చెప్పింది. ఆమె కూతురివేపు గుడ్లు మిటకరించి చూసింది.

ఆ అమ్మాయి ఎక్కడికో బయల్దేరినట్లుంది. మూతి ముడుచుకొని లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

నిమిషం తర్వాత ఆమెకూడా లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

నేనూ బయటకు వచ్చాను ఆలోచిస్తూ.

ఆ అమ్మాయికి అంతా తెలుసు. కాని తల్లికి యిష్టం లేదు వాళ్ళగురించి చెప్పటం. ఎందుకు ఇష్టంలేదు. కారణ మేమిటి? తెలుసుకోవాలి?

స్కూటరు దగ్గరకు వచ్చాను.

మాలతి బయటే నిలబడి వున్నది.

"ఏమయినా తెలిసిందా?"

"వాళ్ళకు తెలీదట. ఈ ఇంటి ఓనరు ఎక్కడుం టాడు?" అడిగాను.

"బరకత్ పూర్ లో."

"ఎక్కడ?"

"పార్కు దగ్గర" అని ఎడ్రసు చెప్పింది.

"వెళతాను" అని స్కూటర్ని ముందుకు దూకించాను.

ఆ రోడ్డు చివరకు పోనిచ్చి కార్నర్ లో ఓ పక్కగా ఆపి సిగరెట్టు కాలుస్తూ నిలబడ్డాను.

ఎక్కడికో బయలదేరిన లెక్చరర్ కూతురు అటువైపు వస్తుందని నాకు తెలుసు.

నేను వూహించినట్టుగానే ఆ అమ్మాయి ఐదు నిమి షాల తర్వాత అటువైపు వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి చేతిలో యేవో రెండు నవలలు వున్నాయి.

నన్ను చూడగానే ఆశ్చర్యపోయింది.

నవ్వి "మీ కోసమే ఇక్కడ నిలబడ్డాను" అన్నాను.

"నాకేమీ తెలీదు" అన్నదా అమ్మాయి.

"భయపడవద్దు. నీకు తెలిసిన నిజం చెప్పు. ఆ ఇంట్లో ఎవరున్నారు నెలరోజుల క్రితంవరకు?" అన్నాను.

"మీ రెవరు?" అన్నది.

"డిటెక్టివ్ జగదీష్" అన్నాను చిరునవ్వుతో.

"మీరా?" అన్నది సంతోషంగా.

తల వూపాను.

"అయితే అంతా చెబుతాను" అన్నది.

స్కూటరు స్టార్టు చేశాను.

ఆ అమ్మాయి వెనక కూర్చుంది.

"నీ పేరు?" అడిగాను.

"నర్మద. ఇంటర్ చదువుతున్నాను" అన్నది.

స్కూటర్ని సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ వైపు పోనిచ్చాను.

హోటల్ కామత్ ముందు ఆపాను.

ఇద్దరం లోపలకు వెళ్ళాము.

కామత్ అంత రద్దీగాలేదు. ఇద్దరం ఓ మూలగా కూర్చున్నాము.

టిఫినుకు ఆర్డరిచ్చి "ఇక నువ్వు చెప్పవచ్చు"అన్నాను.

ఆ అమ్మాయి మొదలుపెట్టింది.

"మేము ఏడాదినుంచి ఆ యింట్లో వుంటున్నాము. అయిదు నెలల క్రితం మీరు అడిగిన ఇంట్లోకి ఓ మనిషి అద్దెకు దిగాడు. ఒక్క మనిషికి అంత ఇల్లు యెందుకని అనుకున్నాము. అతను వచ్చిన రెండురోజుల తర్వాత ఒక అమ్మాయిని తీసుకువచ్చాను. ఆ అమ్మాయి చాలా అందంగా వుంది. పెళ్ళి చేసుకున్నాదేమో అనుకున్నాం.

మూడు నెలలపాటు వాళ్ళు బాగానే వున్నారు. తరువాత వాళ్ళమధ్య ఏవో గొడవలు బయల్దేరాయి. రోజూ

అతను ఆ అమ్మాయిని కొట్టేవాడు. ఒకరోజు అతను— ఆమె ఉన్నట్టుండి మాయమయ్యారు. మళ్ళీ ఆ తర్వాత వాళ్ళు ఆ ఇంటికి రాలేదు. తర్వాతనే పరాంకుశంగారు మాలతి ఆ యింట్లోకి వచ్చారు" అన్నది నర్మద.

ఆ అమ్మాయి చెప్పినమాటలు విన్న తర్వాత అతను యెటువంటి మనిషి అయుంటాడో ఆలోచించగలిగాను. అతను ఆ అమ్మాయిని ఏంచేసి వుంటాడు? బహుశ హత్య చేసివుండాలి. హత్యచేసి వుంటే ఆమె శవం యేమవుతుంది?

"అతని పేరు తెలుసా?" అడిగాడు.

నర్మద ఒక్క_క్షణం ఆలోచించి "రామరాజు" అన్నది.

"అతనితో వచ్చిన ఆ అమ్మాయి యెలా వుంటుందో వర్ణించగలవా?" నవ్వుతూ అడిగాను.

"అంత బాగా వర్ణించలేకపోయినా చెబుతాను.... ఎర్రగా వుంటుంది. లావూకాదు—సన్నమూకాదు. కోల మొహం. పలుచని పెదిమలు, కంటికింద బుగ్గమీద చిన్న పుట్టుమచ్చ. కనుబొమలు కలసివుంటాయి" చెబుతోంది నర్మద.

"ఒక్క_నిమిషం ఆగు నర్మదా" అని ప్యాంటు జేబులోంచి నేను ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్ దగ్గర తీసుకొన్న శివలీల అక్కయ్య మనోరమ ఫోటోతీసి చూపించి, "యీ అమ్మాయిలా వుంటుందా?" అని అడిగాను.

"ఈ అమ్మాయే ఆ అమ్మాయి. ఈ ఫోటో మీకెలా వచ్చింది?" అన్నది ఆశ్చర్యంగా.

"థాంక్స్ నర్మదా. నువ్వు చెప్పిన రామరాజు ఎక్కడయినా నీకు కనపడితే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పు. ఇదిగో

నా అడ్రసు" అని ఆ అమ్మాయికి కార్డుయిచ్చి బిల్లు అందుకున్నాను సర్వరు దగ్గర.

"ఇక వెడతాం" అని లేచి నిలబడ్డాను.

నర్మద నా వెనకే బయటకు వచ్చింది.

"నిన్నెక్కడ డ్రాప్ చేసేది" అడిగాను.

"చార్మినార్ చౌరాస్తా దగ్గర దింపెయ్యండి" అంది.

స్కూటరు స్టార్టు చేశాను ఉత్సాహంగా.

5

"పరాంకుశం ఇచ్చిన రివాల్వర్ మీద వేలిముద్రలు వున్నాయి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఎవరివో తెలిసాయా?" అడిగాను వెంటనే.

"పాత నేరస్తులవి కాదు. కొత్త నేరస్తుడివి. తరువాత ఆ బట్టలు యెవరివో కూడ తెలిసింది. రామ్‌నగర్‌లో వున్న ఓ లాండ్రీ గుర్తులు ఆ బట్టలమీద వున్నాయి. ఆ లాండ్రీవాడు ఆ బట్టలను గుర్తుపట్టాడు. అవి రామరాజు అనే అతనివిట. అతని గురించి వివరాలడిగాము. కాని అతను చెప్పలేకపోయాడు. రామరాజు ఏం పని చేస్తున్నాడో, ఎక్కడ చేస్తున్నాడో తెలీదుట."

"ఆల్‌రైట్ హంతకుడెవరో మనకు దాదాపు తెలిసిపోయినట్లే. ఇక నా పరిశోధన ఎంతవరకు వచ్చిందో చెబుతాను" అని చెప్పాను.

"వాట్....మనోరమ హత్య చేయబడిందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"క్లియర్‌గా తెలీదు. కాని నేనలా అనుమానిస్తున్నాను. ఆమెను హత్యచేశారు. శవాన్ని యెక్కడో పూడ్చిపెట్టి వుండాలి. ఆమె హత్య జరిగింది కాబట్టే రామరాజు మాయమయ్యాడు. నే ననుకోవడం రామ

రాజుకీ, మనోరమ స్నేహితురాలు రత్నకుమారికీ సంబంధ ముండి తీరాలి. ఎందుకంటే రత్నకుమారి ఉత్తరాన్ని చదువుకుని మనోరమ ఇంట్లోనించి వచ్చేసింది. తర్వాత ఆమె రామరాజుతో కలిసి శివలీలకి కనిపించింది. అసలు రామరాజు—మనోరమ యెలా కలిశారు? రత్నకుమారి ద్వారా కలిసివుండాలి. అంతకంటే వేరే దారిలేదు.

రత్నకుమారి వీళ్ళిద్దరినీ ఎందుకు కలిపింది? అందువల్ల తనకొచ్చే ప్రయోజనం యేమిటి? అంతేకాదు....ఇక్కడ ఇంకో మనిషికూడా వున్నాడు. ఫోన్ నెంబరు పన్నెండు యజమాని రాజారావు. అతనిక్కూడా ఈ కేసుతో సంబంధం వుంది. అందుకే అతను తన ఉనికిని బయటకు రానివ్వడంలేదు. మనం ఇప్పుడు వేగంగా కదలాలి. లేక పోతే మనం పరిశోధనకు పూనుకొన్నట్టు హంతకుడికి తెలిసిపోతుంది. అతను పారిపోవచ్చును" అన్నాను.

"నిజమే....ముందు మనం రత్నకుమారి ఎక్కడున్నదో తెలుసుకోవాలి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఆమె పాత అడ్రసు నీదగ్గర వున్నదా?"

"ఉంది. శివలీల చెప్పింది."

"ఎక్కడ?"

"మల్కాజిగిరిలో."

"వెంటనే బయల్దేరుదాం."

ఇద్దరం స్కూటర్ మీద బయల్దేరాం. పావుగంటలో మల్కాజిగిరికి వెళ్ళాము.

డోర్ నెంబరు ప్రకారం రత్నకుమారి యింతకుముందు వున్న గదిని కనుక్కున్నాము. ఆ గదికి తాళంపెట్టివుంది.

"ఎవరు కావాలి?"

ఎదురుగా కిళ్లీబంకులో కూర్చున్న ఓ ఆడమనిషి అడి

గింది. ఆమె నల్లగా, బలంగా వుంది. చూడగానే అటు వంటి సరుకేననిపిస్తోంది యెవరికయినా?

"రత్నకుమారి."

"ఇప్పుడు ఇక్కడ వుండడం లేదు."

"ఎక్కడ వుంటోంది."

"ఏమో.... నాకు తెలీదు" అన్నది అదోలా.

ఆమె ఇన్‌స్పెక్టర్‌నిచూసి భయపడుతోందని గ్రహించాను. అందుకే ఇన్‌స్పెక్టర్‌ని అవతలగా వెళ్ళమని నేను ఆమెకు దగ్గరగా వెళ్ళాను.

"చాలా అవసరం. ఆమెను అర్జంటుగా కలుసుకోవాలి" అంటూ జేబులోనించి ఇరవై రూపాయల నోటు తీసి ఆమె చేతి కిచ్చాను.

ఆమె వెంటనే ఆ నోటును అందుకొని ఒక చిన్న పెట్టెను తీసి అందులోంచి మడత పెట్టిన కాయితాన్ని తీసి నాకిచ్చింది.

"ఎవరయినా స్నేహితులు తనకోసం వస్తే ఈ అడ్రసు చూపించమన్నది" అన్నది.

ఆ ఎడ్రసును నోటు చేసుకొన్నాను.

రత్నకుమారి సనత్ నగర్‌లో వుంటోంది.

ఆ అడ్రసు కాయితాన్ని ఆమెకిచ్చేశాను.

వెంటనే ఏదో గుర్తుకొచ్చింది. పర్సులోనించి మనోరమ ఫోటోతీసి ఆమెకు చూపించి "ఈ ఫోటోలో వున్న అమ్మాయిని ఎప్పుడయినా చూశావా?" అని అడిగాను.

"ఈ అమ్మాయి నాకెందుకు తెలీదు. రమ. రత్నకుమారితో కలిసి ఈ ఇంట్లో కొన్నిరోజులు వున్నది. తర్వాత నాకు కనపడలేదు" అన్నది.

ఆమెకు థాంక్సు చెప్పి ఇన్‌స్పెక్టర్ దగ్గరకొచ్చి,

"రత్నకుమారి అడ్రసు దొరికింది" అని స్కూటరు స్టార్టు చేశాను.

స్కూటరు ఒకచోట ఆగింది. రత్నకుమారి ఎడ్రసు అదే. తీరా గేటు నెట్టుకొని లోపలకు వెళ్ళిన తర్వాత ఇంటికి తాళం వేసివుంది. పక్కపోర్షన్‌లో ఎవరో ఓ ముసలామె కళ్ళజోడు పెట్టుకొని ఏదో చదువుతోంది.

రత్నకుమారి గురించి ఆమెను అడిగాను.

ఆమె గురించిన వివరాలు తనకు అంతగా తెలియవని చెప్పిందామె. ఏదో ఉద్యోగం చేస్తున్నదనీ, ఒక్కొక్క సారి కొన్ని రోజులపాటు ఇంటికి రాదని కూడా చెప్పిందామె.

నిరుత్సాహంగా ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూశాను.

"ఎక్కడికి పోతుంది బ్రదర్? ఉంటున్నది ఇక్కడే కదా. మళ్ళీ వద్దాం. స్టేషన్‌కు వెళ్ళి ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళను పంపించి నిఘా ఏర్పాటు చేయిద్దాం. దొరుకుతుంది" అన్నాడు చిన్నగా.

నేను మవునంగా వెనక్కు మళ్ళాను.

6

ఐదు నిముషాల్లో ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్ నలుగురు పోలీసులతో జీపులో బయల్దేరాడు.

ముందు నా స్కూటరు—వెనుక పోలీసు జీపు.

ఈ గూడుపుఠాణీ కంతటికీ ముఖ్యకేంద్రం—ఫోన్ నెంబర్ పన్నెండు. రత్నకుమారి ఆ యింటికి వెళ్ళినట్టు ఇప్పుడే మఫ్టీ పోలీసు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.

రాజారావు యింటిముందు పోలీసుజీపు ఆగింది. అప్పటికే నేను స్కూటరు దిగాను. మఫ్టీలో వున్న కానిస్టేబుల్ మాకు సెల్యూట్ చేశాడు.

ఆ ఇంటి గేటు దగ్గరకు వేసి వున్నది.

గబగబా దాన్ని నెట్టుకొని లోపలకు నడిచాము ప్రదీప్, నేను, నలుగురు పోలీసులు.

రాజారావు మేడ అంతటా నిశ్శబ్దంగా వుంది. తలుపులు మూసివున్నాయి.

చిన్నగా తలుపుల మీద చప్పుడు చేశాను. నిముషం తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది. ఎదురుగా ఇంతకుముందు నాకు రాజారావు వూళ్ళో లేడని అబద్ధాలు చెప్పినామె కనిపించింది.

ఆమె ఏదో మాట్లాడబోయింది. కాని నా పక్కనే నిలుచున్న పోలీసులను చూసి కంగారుగా లోపలకు పరుగెత్తబోయింది.

కాని నేను ఆమెకి ఆ అవకాశాన్ని యివ్వలేదు. చెయ్యి పట్టుకొని లాగి నోరుమూసి మెడమీద ఓ నరాన్ని నొక్కాను. ఆమె వెంటనే తల వాల్చేసింది అక్కడే కూలిపోతూ. ఇంకో రెండు గంటలవరకూ ఆమె లేవలేదు.

ఇల్లంతా వెదికాము. ఎవ్వరూలేరు. రత్నకుమారి ఇంట్లోనే వుందని, బయటికి రాలేదని మఫ్టీలోవున్న పోలీసు చెప్పాడు. మళ్ళీ ముందు గదిలోకి పరుగెత్తాము.

ఆ గదిలో ఏమీలేదు కాని, గది గోడలకు డిజైన్లు యెందుకు వేసివున్నాయో నాకు అర్థమయింది.

గోడలను తడిమాను. నా అనుమానం నిజమయ్యింది. డిజైన్లో కలిసిపోయి గోడకు ఓ చెక్క తలుపు కనిపించింది.

చిన్నగా ఈల వేశాను సంతోషంగా.

తలుపు లాగాను.

తెరుచుకుంది.

అక్కడినించి కిందికి మెట్లు కనిపించాయి. గబగబా అందరం లోపలకు దిగాము.

మెట్లు ఆగిపోయాయి. కింద విశాలమైన హాలు కనిపించింది.

ఆ హాల్లో ఓ ఇనుప స్తంభానికి కట్టివేయబడి ఓ యువతి కనిపించింది. ఆమెను చూడగానే నా కళ్ళు సంతోషంతో మెరిశాయి.

ఆమె ఎదురుగా ఇంకో యువతి చేతిలో కొరడా పట్టుకుని నిలబడివుంది. వాళ్ళ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని విస్కీ తాగుతున్నాడు ఓ వ్యక్తి—ఆయనకు యాభై యేళ్ళుంటాయి.

వాళ్ళు మమ్మల్ని చూడలేదు.

కొరడా పైకెత్తింది ఆమె.

"ఆగు" గర్జించాను.

ఉలిక్కిపడి వెనక్కి చూసిందామె. ఆయన కూడా చివాలున లేచి నిలబడబోయాడు.

"తొందరపడకు రత్నకుమారీ. ఎంతయినా మనోరమ నీ క్లాసుయేటు—నీ స్నేహితురాలు" అన్నాను నవ్వుతూ.

మనోరమ కృతజ్ఞతతో మావైపు చూసింది. ఆమె మాట్లాడటానికి వీల్లేకుండా నోటికి ప్లాస్టరు అంటించారు.

విస్కీ తాగుతున్న మనిషి చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు. అతడే రాజారావు.

రత్నకుమారి మొహంలో నెత్తురుచుక్క కనిపించలేదు.

"ఇద్దరికీ బేడీలు వెయ్యండి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ కానిస్టేబుల్స్‌ను.

మరునిముషంలో రత్నకుమారికీ, రాజారావుకీ చేతులకి

బేడీలు పడినాయి.

నేను మనోరమ కట్లు విప్పాను. నోటికివున్న ప్లాస్టర్ ని తీసేశాను.

"థాంక్స్ జగదీష్ గారూ. మీ ఋణం యెలా తీర్చుకోవాలో నాకు తెలీదు" అన్నది ఆమె నీరసంగా.

ఆమె బాగా నీరసించిపోయి వుంది. ఆమెను బాగా హింసించారు.

"మీరు థాంక్స్ చెప్పవలసింది నాకు కాదు. మీ చెల్లెలు శివలీలకి ఇంకో మనిషికి" అన్నాను.

"ఇంకో మనిషి ఎవరు?" అడిగిందామె.

7

"ఈయన పేరు పరాంకుశం. ఇంతకుముందు మీరు రామరాజు వున్న యింట్లో ఇప్పుడు అద్దెకు వుంటున్నారు. ఈయనకే అటకమీద పెట్టెలో నెత్తురు బట్టలు, రివాల్వరు దొరికాయి. ఆయన వాటిని తీసుకువచ్చి నాకు చూపించి, నన్ను వీటిగురించి దర్యాప్తు చెయ్యమన్నారు. తర్వాత మీ చెల్లెలు శివలీల ఇన్ స్పెక్టర్ని కలుసుకుని మీ గురించి ఎంక్వయిరీ చెయ్యమని రిపోర్టుఇచ్చింది" అన్నాను, పోలీస్ స్టేషన్ కు వచ్చిన తర్వాత.

"ఇంతకీ ఆ బట్టలు యెవరివి? హత్య చెయ్యబడింది ఎవరు? చేసిందెవరు?" అడిగాడు పరాంకుశం.

"చెబుతాను. అంతా నాకు తెలుసు" అని జరిగిన దాన్ని చెప్పటం మొదలుపెట్టింది మనోరమ.

"రత్నకుమారి, నేను కలిసి చదువుకున్నాం. చదువు అయిపోయిన తర్వాత ఇద్దరం విడిపోయాము. ఆ తర్వాత రత్నకుమారి హైదరాబాదులో ఓ ఉద్యోగం సంపాదించుకొన్నది. అప్పుడే ఆమెకీ, రామరాజుకీ పరిచయం

జరిగింది. అప్పుడప్పుడు రామరాజు, రత్నకుమారి గదికి వచ్చేవాడుట.

ఓ సారి నేను ఓ ఉద్యోగానికి పరీక్షలు రాయటానికి హైద్రాబాద్ వెళ్ళాను. అప్పుడు నేను రత్నకుమారి గదిలో వున్నాను. అప్పుడే నేను రామరాజుని కలుసుకోవటం జరిగింది. అతను నిరుద్యోగి.

అక్కడున్న వారం రోజుల్లోనే రామరాజు నేను బాగా దగ్గరయినాము. అతను నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు. కాని అతనికి ఉద్యోగం లేదని నేను వెంటనే అందుకు ఒప్పుకోలేదు. ఉద్యోగం వచ్చిన తర్వాత చేసుకుందామన్నాను. సరేనన్నాడు. తర్వాత నేను యింటికి వచ్చాను.

తర్వాత నాకు ఒక రోజు హఠాత్తుగా రత్నకుమారి దగ్గర్నించి ఉత్తరం వచ్చింది. అందులో రామరాజుకి ఉద్యోగం వచ్చిందనీ, అతను నన్ను వెంటనే బయల్దేరి రమ్మన్నాడనీ, పెళ్ళి చేసుకోవటానికి సిద్ధంగా వున్నాడనీ రాసింది.

ఆ విషయం నేను ఇంట్లో అమ్మకీ, చెల్లికీ చెప్పలేదు. ఎందుకంటే మా అమ్మ నేను వెళ్ళటానికి ఒప్పుకోదు. చెల్లెలికి చెబుదామనుకొన్నాను. దానికి చెబితే అది తప్పకుండా అమ్మతో చెబుతుంది. అందువల్ల యెవరికీ చెప్పకుండా హైద్రాబాద్ వచ్చేశాను.

రామరాజు నన్ను ఓ గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు. ఇద్దరం ఓ ఇంట్లో కాపురం పెట్టాము. కాపురం పెట్టిన కొన్నిరోజులకి రామరాజు తను చేసిన ఓ చిన్న తప్పు కారణంగా ఉద్యోగం పోయిందనీ, నేను వెళ్ళి ఓ రాత్రి

తన యజమానితో గడిపితే తన ఉద్యోగం వస్తుందని చెప్పాడు. అందుకు నేను ఒప్పుకోలేదు. అతన్ని నిందించాను. అతను నన్ను కొట్టాడు.

ఆ రోజునించీ అతను నన్ను రోజూ కొడుతూనే వున్నాడు. నేను అతను చెప్పినట్టు నా శీలాన్ని బలివ్వటానికి ఒప్పుకోలేదు.

తర్వాత ఒకరోజు రాజారావు, రత్నకుమారితో కలిసి వచ్చాడు. అతనే తన యజమాని అని చెప్పాడు రామరాజు. ఆయన నన్ను ఒక్కసారి తనకు లొంగిపొమ్మని అన్నాడు. నేను అందుకు ఒప్పుకోలేదు.

అప్పుడే నాకు అందరి నిజరూపాలు, వాళ్ళు చేస్తున్న ఘోరం గురించి తెలిసింది.

రాజారావు, రామరాజు, రత్నకుమారి కలిసి నగరంలో కొన్నిచోట్ల బ్రోతల్ హావుసులను నడుపుతున్నారు. ఆ ఊబిలోకి నన్ను లాగటానికే రత్నకుమారి నాకా ఉత్తరం రాసింది.

నేను రామరాజును తిట్టాను. తనని నమ్మి అందర్నీ వదిలివచ్చినందుకు నాకు తగిన శిక్షే పడిందని ఏడ్చాను. నన్ను బలవంతం చేస్తే ఆత్మహత్య చేసుకొంటానని చెప్పాను.

నా మాటలతో రామరాజులో కొంచెం మార్పు వచ్చింది. నా యేడుపు అతన్ని కరిగించింది. అతను నన్ను విడిపించమని రాజారావును అడిగాడు. కాని రాజారావు అందుకు ఒప్పుకోలేదు. ఇద్దరికీ ఘర్షణ జరిగింది. అప్పుడే ఆ రాక్షసి రత్నకుమారి అతన్ని రివాల్వర్ తో కాల్చింది. నా ముందే అతను మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలిపోయాడు. ఆ తర్వాత అతని బట్టల్ని, ఆ రివాల్వర్ నీ తీసుకెళ్ళి అటక

మీద చెక్కపెట్టెలో దాచిపెట్టారు. రామరాజు శవాన్ని తీసుకెళ్ళి ఇంటివెనుక ఆవరణలో పాతిపెట్టారు. తర్వాత నన్ను తీసుకొచ్చి ఇక్కడ బంధించారు. కాని ఆ చెక్కపెట్టెను అక్కడ్నించి తొలగించడం మరచి పోయారు. ఇదీ జరిగింది" అన్నది మనోరమ కన్నీళ్ళు తుడుచుకొంటూ.

అంతా మవునంగా వుండిపోయాము.

నేను మాట్లాడబోయాను. ఇంతలో బయట ఆటో వచ్చి ఆగింది. అందులోనించి శివలీల గబగబా లోపలకు వచ్చింది.

మనోరమను చూడగానే రివ్వున వచ్చి "అక్కా" అని ఆమెను చుట్టుకుపోయింది.

"చెల్లీ" అన్నది ఆ విషవలయంలోనించి బయట పడిన మనోరమ చెల్లెలి వీపు నిమురుతూ.

—:ఐపోయింది:—